

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Mazurek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Halina Daniluk

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Bartoszycach

sprawy z powództwa M. F. ,

przeciwko (...) (...) w B. ,

o wynagrodzenie za pracę.

I. Zasądza od pozwanego (...) (...) w B. na rzecz powoda M. F. kwotę 28.024,66,-złoty (dwadzieścia osiem tysięcy dwadzieścia cztery 66/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2014 do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) (...) w B. na rzecz powoda M. F. kwotę 2400,-złoty tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. Nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) (...) w B. kwotę 3198,88,- złotych (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt osiem 88/100) tytułem opłaty sądowej, od której powód był zwolniony z mocy prawa i kosztów opinii biegłych.

(...)

(...)

(...)

(...)

UZASADNIENIE

Powód M. F. wniósł pozew przeciwko (...) (...) w B., w którym wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 27037,52,- zł wraz ustawowymi odsetkami od wskazanej kwoty od 15 sierpnia 2014 do dnia zapłaty. Pismem procesowym z dnia 04 lutego 2017 powód zmienił powództwo wnosząc o zasądzenie na jego rzecz kwoty 28024,66,- zł wraz ustawowymi odsetkami od wskazanej kwoty od 15 sierpnia 2014 do dnia zapłaty. Wnosząc ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej na podstawie rozporządzenia Ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że był zatrudniony u pozwanego w okresie od 01.03.2013r. do 14.08. 2014r. na stanowisku kierowcy-mechanika. Do obowiązków powoda należało kierowanie i obsługa pojazdu . Jako kierowca powód przewoził ładunki za granicą Polski. Pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie za pracę, nie wypłacał wynagrodzenia za czas podróży służbowych.

Żądanie wskazanej w pozwie kwoty powód wyjaśnił tym, że zgodnie z art. 77⁵ kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością , w której znajduje się siedziba pracodawcy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w pozwanym zakładzie (...)w B. w okresie od 01.03.2013r. do 14.08. 2014r. na stanowisku kierowcy- mechanika. Zgodnie z umową o pracę miejscem wykonywania pracy była miejscowość B. ul. (...)

(dowód: umowy o pracę - k. 5-7; świadectwo pracy -akta osobowe)

Powód pracę wykonywał poruszając się pojazdem o nr rejestracyjnym (...) zarówno na terenie Polski, jak i za granicą. Strony ustaliły stawkę kilometrową – 0,19 groszy za 1 przejechany kilometr . Pracodawca wypłacał powodowi wynagrodzenie miesięczne zgodnie z umową o pracę w wysokości 1600,- złotych brutto.

(dowód :listy płac – k. 81-117, zeznania powoda przesłuchanego w charakterze strony –k. 125)

Pozwana (...) nie wypłacała powodowi należności z tytułu diet przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (DzU z 2013,poz. 167).

(dowód: zeznania powoda przesłuchanego w charakterze strony – k. 125)

Sąd zważył, co następuje:

Rozważając roszczenie powoda o zasądzenie kwoty 28024,66,- zł ,- złotych z tytułu należności na pokrycie kosztów podróży służbowych należy na wstępie zauważyć, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Co do zasady oznacza to, że powód winien wskazać podstawę faktyczną powództwa obejmującą wszystkie okoliczności istotne dla rozpoznania jego żądania i przedłożyć dowody na okoliczność przytoczonych faktów w zakresie przysługiwania mu roszczenia dochodzonego pozwem, a pozwany winien wskazać podstawę faktyczną i przedłożyć dowody na okoliczność istnienia faktów niweczących roszczenia strony powodowej (tak Sąd Najwyższy między innymi w wyrokach z 14 lutego 2002 roku, V CKN 745/00 i 20 grudnia 2006 roku, IV CSK 299/06). W myśl wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09.07.2009 , w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy obowiązuje ogólna reguła procesu , że powód powinien udowadniać słuszność swoich twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania , z tą jedynie modyfikacją , iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia ewidencji czasu pracy , powoduje niekorzystne dla niego skutki procesowe wówczas gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy. (wyrok SN z dnia 9.07.2009 II PK 34/09, wyrok SN z dnia 7.06.2011 II PK 317/10, wyrok SN z 19.12.2013 II PK 70/13).

Rozpoznając powyższe roszczenie należy podkreślić, że stosownie do przepisu art. 149 kodeksu pracy pracodawca zobowiązany był do prowadzenia ewidencji czasu pracy dla celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą. W związku z toczącym się sporem pracodawca powinien był przedstawić ewidencję czasu pracy powoda. Ponadto zgodnie z art. 94 pkt. 9a kodeksu pracy pracodawca zobowiązany jest do prowadzenia dokumentacji pracowniczej i akt osobowych powoda. Dodatkowo w przypadku kierowców art. 25 ustawy

z dnia 16 kwietnia 2004 roku (DzU 2012,poz.1155 z późniejszymi zmianami) wyraźnie wskazuje , że pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy kierowców w formie ; 1.zapisów na wykresówkach , wydruku danych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego,3.plików pobranych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego ;4.innych dokumentów potwierdzających czas pracy i rodzaj wykonywanej czynności ,5. rejestrów opracowanych na podstawie dokumentów o których mowa w pkt.1-4. Zgodnie z art. 25 ust. 2 powołanej ustawy ewidencję przechowuje się przez okres 3 lat po zakończeniu okresu nią objętego.

Pracodawca nie przedstawił sądowi żadnej dokumentacji dotyczącej rozliczenia czasu pracy powoda w pozwanym zakładzie pracy. W związku z faktem, że pracodawca nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda, to, ciężar dowodu w zakresie rozliczenia czasu pracy powoda niezbędny do ustalenia należności powoda z tytułu diet spoczywał na stronie pozwanej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.05.1999 I PKN 62/99 OSNP 2000/15/579).

W pierwszej kolejności należało odnieść się do samej podstawy prawnej rozliczania należności z tytułu podróży służbowej wobec kierowców transportu międzynarodowego zatrudnionych u prywatnego przedsiębiorcy jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie.

W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j,t 2012, poz. 1155) nie uregulowano zasad przysługiwania należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem podróży służbowej, odsyłając wyraźnie i wprost (art. 21a ustawy) w tym zakresie do art. 77⁵ § 3-5 kp. Podkreślenia wymaga też, że odesłanie do przepisów Kodeksu pracy nie zawiera żadnych ograniczeń czy modyfikacji ich stosowania względem kierowców, w szczególności odbywających wielokrotne podróże służbowe za granicę. Zgodnie z art. 77⁵ § 3 kp warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Pozwany nie wykazał przed sądem , iż wprowadził własne regulacje zakładowe w zakresie warunków wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi, nie przewidział również tych warunków w umowie o pracę zawartej z powodem . Z tych względów zgodnie z art. 77⁵ § 5 kp pracownikowi zatrudnionemu u prywatnego przedsiębiorcy przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (DzU 2013,poz.167)

Należy w tym miejscu zauważyć , że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 roku o sygn. akt II PZP 1/14 podniósł, że skutkiem nowelizacji ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, która weszła w życie z dniem 3 kwietnia 2010 r. była konieczność przyjęcia, że kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy jest w permanentnej podróży służbowej zgodnie art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców. W ten sposób ustawodawca dozwolił na funkcjonowanie swego rodzaju fikcji, w której ekwiwalent pracy świadczonej przez pracownika, zostaje przeniesiony na składniki rekompensujące koszty podróży służbowej (niepodlegające oskładkowaniu i opodatkowaniu).

W ocenie sądu rozpoznającego sprawę powództwo w zakresie żądania wypłaty diet z tytułu podróży służbowych należało uznać za zasadne. Ze względu na brak w sprawie dowodów źródłowych (ewidencji czasu pracy powoda) sąd przeprowadził powołane przez strony dowody osobowe. Odnośnie przeprowadzonych dowodów osobowych, Sąd oparł się na twierdzeniach podawanych przez powoda. Sąd miał zastrzeżenia co do wiarygodności świadka zawnioskowanego przez stronę pozwaną – Z. G. – jego twierdzenia wskazują , że pracodawca część wynagrodzenia , w tym należność za delegacje wypłacał mu „ pod stołem” bez żadnego pokwitowania. Sąd nie może dać wiary zeznaniom świadka , który aby uniknąć egzekucji komorniczej z wynagrodzenia za pracę uzgadnia z pracodawcą inne warunki wynagrodzenia w dokumentach pracowniczych a świadczy pracę na podstawie innych korzystniejszych warunków wynagrodzenia uzgodnionych z pracodawcą ustnie , po to , żeby dochody te nie były ujawnione dla organu egzekucyjnego. Skoro świadek ukrywa prawdę przed organem egzekucyjnym , to zdaniem sądu brak jest

podstaw do uznania, że jego zeznania złożone w sprawie są wiarygodne a nie złożone na użytek sprawy. Również twierdzenia wypowiedziane przez przesłuchiwaną w charakterze strony pozwanej (...) budziły poważne wątpliwości i sąd nie dał im wiary, uznając, iż nie można uznać za wiarygodnego pracodawcy, którego twierdzenia wskazują, że może być niewiarygodny w stosunku do organów podatkowych czy ZUS. Pozwana poza przedstawieniem list płac, z których wynika, że powód otrzymywał miesięcznie najniższe wynagrodzenie krajowe, nie wykazała w żaden sposób, iż rozliczała powoda z przejechanych kilometrów, w tym wypłacała należności z tytułu diet, nie można bowiem kwoty najniższego wynagrodzenia miesięcznego gwarantowanego przez przepisy prawa traktować jako rekompensaty z tytułu innych należności pracowniczych. Sąd uznał więc, że brak było jakichkolwiek dowodów na okoliczność, wypłacenia powodowi dodatkowych kwot „pod stołem” poza listami płac. Przedłożone przez pozwaną (...) zestawienia transakcji (k.130) również w ocenie sądu nie mogą być dowodem na okoliczność wypłaty przez pozwaną zakład należności z tytułu diet. Powyższe świadczy tylko o transakcjach wykonywanych kartą płatniczą, przelewami i wypłatami kartą. Powód nie negował, iż posiadał kartę imienną pozwanej, z której brał pieniądze na olej, środki czystości, na paliwo jak nie poszło kartą. Pozwana przedstawiając zestawienia transakcji, nie wykazała księgowego rozliczenia tych środków w oparciu o dowody księgowe firmy jak również o dokumentację płacową powoda.

Powód przedstawił sądowi zeszyt (bez tytułu –k. 65) przejechanych tras i kilometrów oraz sporządzone zestawienia należności podróży służbowych dochodzonych pozwem jak również międzynarodowe samochodowe listy przewozowe CMR, na okoliczność, iż wykonywał podróże służbowe poza granicami Polski.

Skoro pracodawca nie był w stanie udokumentować swoich racji w zakresie wypłaty należności za diety w oparciu o dokumentację pracowniczą, natomiast wyliczenia powoda należało zweryfikować pod kątem terminów, w których wykonywał on przejazdy na poszczególnych trasach skutkiem czego rozliczenie czasu pracy powoda i należności z tytułu diet nastęrczało poważnych trudności, to okoliczność tę należało oceniać w kategoriach art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 kpc.

W związku z powyższym Sąd dopuścił na wniosek powoda dowód z opinii biegłego sądowego – biegłego z zakresu czasu pracy, wynagrodzeń i urlopów pracowniczych - A. P.. Sąd uznał, że nie dysponując żadną wiarygodną ewidencją czasu pracy powoda należy posiłkować się przy rozliczeniu czasu pracy powoda skutkującym wyliczeniem należności z tytułu diet dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy.

Sąd nie opierał się jednak na tej opinii wyrokując w sprawie. Biegła bowiem dokonała oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego do czego nie miała prawa.

W związku z powyższym sąd powołał drugiego biegłego z zakresu rachunkowości i wynagrodzeń, któremu zlecił wykonanie opinii. Biegły rozliczył należność za diety opierając się na zestawieniu tras dokonanych przez powoda. Pozwany kwestionował opinię zarzucając, iż biegły w istocie sam stworzył stan faktyczny, który ocenił. Powód wnosil o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Sąd poinformował strony, że zaprzestał współpracy z tym biegłym ze względu na przewlekłość w sporządzeniu opinii jak również ze względu na fakt, że biegły nie odbiera korespondencji od sądu, co znajduje odzwierciedlenie w sprawie.

Powód zgłosił wniosek o powołanie drugiego biegłego. Sąd uznał jednak, że opinia sporządzona przez biegłego pod względem rachunkowym jak również pod względem wyliczenia kwot diet na poszczególnych trasach jest prawidłowa, zgodna z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (DzU 2013,poz. 167) i z tych względów wniosek o powołanie drugiego biegłego oddalił.

Sąd nie mając do dyspozycji żadnych dowodów źródłowych dotyczących ewidencji czasu pracy przyjął, jak wskazał wyżej za wiarygodne wyjaśnienia powoda zgodnie, z którymi zapisywał on przejechane kilometry w przedstawionym sądowi zeszycie, zapisy te pokrywają się częściowo z zapisami powoda w zeszycie przedstawionym przez pracodawcę (niekompletny) oraz dokonane przez powoda na polecenie sądu rozliczenie godzinowe tych tras. Nie ulega wątpliwości sądowi, iż pozwany jako pracodawca miał świadomość na jakie trasy wysyłał pracownika, a przedstawiając sądowi zeszyt (k. 128), który powód zwrócił pracodawcy, w chwili zakończenia stosunku pracy, odnaleziony „w

papierach” przewidzianych na makulaturę nie negował , iż powód nie wykonał tych tras. Negował jedynie parametry według, których ustalono wynagrodzenie powoda, brak daty powrotu, wprowadzanie w błąd przez powoda, co do postoiu. (k.128).

W rozpoznawanej sprawie sąd uznał, iż roszczenie o wypłacenie diet z tytułu podróży służbowych jest niewątpliwe co do zasady, ale ustalenie jego wysokości jest nader utrudnione z przyczyn wskazanych wyżej , w takim przypadku sąd może zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie art. 322 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2007 r., I PK 61/07) . Z naruszenie powołanego przepisu uznaje się jego błędne zastosowanie, polegające na arbitralnym ustaleniu wysokości "odpowiedniej sumy", bez rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. W wymienionych w art. 322 k.p.c. kategoriach spraw (także w sprawach o wynagrodzenie za pracę, czyli o dochody) ustawodawca przyjął, że kiedy roszczenie jest niewątpliwe co do zasady (np. praca w godzinach nadliczbowych została ponad wszelką wątpliwość udowodniona), a jedynie ściśle ustalenie jego wysokości - na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez pozwanego do oceny sądu - jest niemożliwe, sąd powinien podjąć próbę ustalenia wysokości roszczenia na podstawie własnej oceny "opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy". Rozważenie to powinno opierać się na przeprowadzonych dowodach, potwierdzających istnienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (np. dowodach z zeznań świadków, opisujących rozmiar pracy świadczonej w nadgodzinach), na ocenie wiarygodności twierdzeń stron (pracownika i pracodawcy) oraz ocenie prawdopodobieństwa istnienia nieudowodnionych faktów. W konsekwencji, ocena sądu nie może wykazywać cech dowolności, arbitralności, a jego decyzja oparta na art. 322 k.p.c. - zarówno pozytywna jak i negatywna - wymaga przedstawienia uzasadnienia nawiązującego nie tylko do przesłanek zastosowania tego przepisu, ocenionych w powiązaniu z okolicznościami sprawy.(wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2009 r., I PK 160/08).

Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (DzU 2013,poz. 167) w § 12 przewiduje , iż czas podróży zagranicznej odbywanej środkami komunikacji lądowej liczy się od przekroczenia granicy państwowej w drodze za granicę do chwili jej przekroczenia w drodze powrotnej do kraju . Natomiast w § 13 ustawodawca wskazał, iż dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej . W przypadku podróży odbywanej do dwóch lub więcej państw pracodawca może ustalić więcej niż jedno państwo docelowe. W rozpoznawanej sprawie pracodawca nie ustalił , żadnych wewnętrznych uregulowań w tym zakresie ,dlatego też biegły rozliczając poszczególne trasy w ocenie Sądu słusznie przyjął prawidłowo jako kraj docelowy każde z państw w których wykonywana była podróż i rozliczał diety na podstawie kursu walut z dnia rozpoczęcia podróży. Pozwany bowiem nie przedłożył żadnych dowodów na okoliczność , w których krajach następował załadunek i rozładunek towarów, twierdząc ,że dokumenty CMR zostały zniszczone , natomiast przedłożone przez powoda nie były kompletne .Z tych względów nie można było przyjąć, że państwem docelowym jest kraj załadunku danego ładunku bądź kraj rozładunku danego ładunku.

Zarzuty pozwanego zakładu zgłoszone do opinii biegłego wskazywały , iż na podstawie zeszytu nie jest możliwe ustalenie jakichkolwiek wiarygodnych informacji dla określenia zakresu żądania powoda , pozwany całkowicie pomija jednak fakt , że nie przedstawił żadnego dokumentu bądź dowodu osobowego , który podważałby wiarygodność przedłożonego przez powoda zeszytu jak również zapisów w zeszycie doręczonym przez powoda pracodawcy.

Cechą stosunku pracy jest ryzyko ekonomiczne pracodawcy , oznacza to , że jeżeli decyzja pracodawcy (polecenia wyjazdu) powoduje powstanie dodatkowych kosztów , nieobjętych wynagrodzeniem zasadniczym powoda , to obowiązkiem pozwanego jest ich zwrot. (wyrok SN IPK 309/15 z dnia 9.03.2017) Pracodawca wydając polecenie wyjazdu na daną trasę liczy się z tym, że jest zobowiązany wypłacić pracownikowi dietę na wyżywienie i drobne wydatki. To pracodawca wyznacza trasę , którą pracownik ma się poruszać przewożąc towary , on decyduje o miejscu odbioru i rozładunku towarów oraz o przestoju. Dlatego też w rozpoznawanej sprawie sąd nie dał wiary właścicielce zakładu , iż nadzorując przez rok pracę powoda i wydając polecenia powodowi nie miała wpływu na to jaką trasą porusza się powód , jaki ładunek przewozi i dlaczego ma postój w danym kraju . Logika i doświadczenie życiowe

wskazują, że pracownik, który nie dostosowałby się do poleceń pracodawcy i naraziłby go na straty nie wykonywałby dalej pracy na rzecz pracodawcy.

Pozwany negował opinię biegłego w całości podając również przykłady absurdałnego wyliczenia biegłego trasy 1 – k.198-199 akt wskazując, że biegły wykazał w dniu 22.08.2013 wyjazd do W. o 20,00 przyjazd do W. 22,59 wyjazd do R. o 23,00 tego samego dnia, na Łotwie odnotował dwa postoje po jednej minucie po czym wrócił do Polski (k.229)

Biegły popełnił w ocenie sądu błąd pisarski, bo skoro przyjął trasy wskazane przez powoda (k.164-174), to powinien przyjąć:

w dniu 22.08.2013 wyjazd z C. (Czechy) do W. o 17,00 przyjazd do W. 22,59 wyjazd do R. o 23,00, w dniu 22.08.2013, przyjazd do R. (Łotwa) w dniu 23.08.2013 o godzinie 16,00, wyjazd z R. w dniu 23.08.2013 o godzinie 18,00 do K., przyjazd do K. w dniu 24.08.2013 o godz.4,00 (k.164). Powyższy błąd nie ma jednak wpływu na wyliczenie należnej diety za Czechy i Łotwę, która według wyliczenia biegłego za Czechy wyniosła 75,17 euro. (1,1/3 diety) natomiast za Łotwę 69 euro (1 1/3 diety).

Podnoszony przez pozwanego zarzut odnoszący się do wykazania czasu pracy przez powoda w dni - 20-21 sierpnia 2013 (k.283) – nocleg w Austrii do godziny 21,00 dnia 20.08.2013 do godziny 8,00 dnia 21 sierpnia 2013 następnie oczekiwanie na dyspozycję – wyjazd w dniu 21.08.2013 o godzinie 8,00 z G. (Austria) również nie ma wpływu na rozliczenie rachunkowe biegłego, który przyjął, że na terenie Austrii powód przebywał 20.08.2013 od godz.9,20 do 21.08.2013 do godziny 8,00. (k.198 odwrot).

Pozwany podnosił, że biegły zgrupował delegacje krajowe w sposób, który nie nadaje się do weryfikacji.(k.229) Sąd sprawdził rozliczenie rachunkowe diet krajowych wyliczonych przez biegłego dla trasy nr 7 (k.205). Rozliczenie czasu i stawek nie budzi wątpliwości. Z rozliczenia czasu pracy wynika, że powodowi za trasę nr 7 przysługiwało – 5,5 diety krajowej, co daje kwotę 165 złotych. Wysokość diety krajowej i zasady jej wyliczania zostały określone w § 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (DzU 2013,poz. 167).

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. art. 77⁵ § 3-5 kodeksu pracy w zw. z § 7,13 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz U 2013,poz. 167), orzekł jak w punkcie I wyroku. Dokonując rozliczenia Sąd ostatecznie oparł się na opinii biegłego T. M. rozliczeniach tras dokonanych przez powoda i przyjął zgodnie z wyliczeniem biegłego, iż należność z tytułu diet zagranicznych i krajowych należąca powodowi wyniosła kwotę 28024,66,-złotych. O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda zasądzając odsetki od 15 sierpnia 2014 tj. następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy pomiędzy stronami.

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Powód wygrał proces, dlatego zasądzone na jej rzecz od pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2400,- złotych, zgodnie z § 6 punkt 5 w zw. z § 11 punkt 1 podpunkt 2 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, 1804) (punkt II wyroku). Zwiększając stawkę minimalną o 25%, oddalając wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie kosztów ponad kwotę zasądzoną.

W myśl art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 roku, 623 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona powodowa nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie koszty Skarbu Państwa wynoszą 3198,88,- złotych (opłata od pozwu 1402,-złotych plus 1796,88,- złotych wydatki Skarbu Państwa – koszty biegłych - z

uiszczenia , których powód był zwolniony z mocy prawa, którymi należało zgodnie z wynikiem procesu obciążyć pozwanego. (pkt. III wyroku)

SSR Jolanta Mazurek

(...)

(...)

(...)

(...)